

Balogh Jenő

Miért alakult meg az Erdélyi Örmény Gyökerek

Kulturális Egyesület? – 3. rész

Egy „kulturális fegyverhordozó” férj emlékei

... hmmm. Ügyes...

Az előző részekben foglalkoztam azzal, hogy mi vezetett oda, hogy szakadás és párhuzamos működés alakult ki *Sarolta* és *Alex* vezette csoport között, valamint a meghatározó különbségekkel.

A mai részben néhány egyedinek mondható speciális kérdéssel kezdek, majd egy kicsit elgondolkodtam a „mi lett volna, ha?” megválaszolhatatlan kérdésem.

Az egyházzal való kapcsolat és a női vezetés

Amikor *Sarolta* elkezdte a közösségépítést, szembe találta magát két speciális problémával.

Egyik, hogy az örmények, mint általában a keleti népek, nem ismerik el a nőt, mint vezető embert. Nem kívánok ennek eredetével foglalkozni, de tény, hogy mindenhol úgy néztek rá, mint valami unikumra. Számtalanszor fordult elő, hogy az asztal egyik oldalán ült egy nő, a másik oldalon pedig 3-5, vagy több férfi.

Az örményeknél hagyománya van annak, hogy a közösséget a pap és a körülötte kialakult egyháztanácsosok vezetik. Ők általában mind férfiak. Nem tudom, mi játszódott le a fejekben, de igen nagy szükség volt *Sarolta* meggyőző, kellemően magyarázó képességére, melyet még ügyvédként szerzett meg. Ezen kívül fontos szerepet kaphatott az ő kisugárzó személyisége is ahhoz, hogy elfogadták személyét és amit elmondott. Arról nem is

beszélek, hogy mi történt akkor, amikor megjelent *Sarolta* mellett *Bálintné Kovács Julika* is.

Magyarországon - az önkormányzatiságot vizsgálva - szinte minden meghatározó vezető szerepet férfiak töltöttek be. Ezt ma már nehéz elképzelni, de ez egy „hőskor” volt.

Különösen furcsa helyzet volt az egyház vonatkozásában. Itt a női közszerepen túlmenően, nagy problémát okozott a fejekben *Sarolta* azon elmélete, miszerint az „örménység kategóriáját ki kell terjesztenni”. E kiterjesztés nélkül az örmény közösség elhal. A papok csak azt tekintették örménynek, aki fizette az egyházi adót és nem hagyta el az örmény közösséget. Szigorúan gondolkodtak a vegyes házasságról, így a románokkal kötött házasságokról is. Azt elképzelni sem tudták, hogy az örmény közösség munkájába a „civillek” is bekapcsolódhassanak, hogy civil örmény kulturális egyesületet alapítsanak. Az egyháznak megvoltak a saját közösségei, pl. egyletei, de azok általában halódtak, vagy már csak papíron voltak meg, mivel a kommunizmusban tiltották a szervezeteket. Szerencsére sikerült mindenhol meggyőzni mind a papokat, mind az egyháztanácsosokat, hogy a folytatás ellen az az egyetlen megoldás, ha az „örmény identitás” fogalmát kiterjesztik. Foglalkozni kell azokkal is, akik már csak valamilyen hányadban örmények, vagy

azokkal is, akik más vallásúakkal, más nemzetiségűekkel kötöttek házasságot. Az is komoly gondot okozott a kezdeti időben, hogy mit is jelent az örmény identitás. Az erdélyi közösségekben csak úgy - mondhatnánk - megélték az örménységet, azaz vasárnap elmentek az örmény templomba, az asszonyok megfőzték a hagyományos ebédet, ünnepekkor találkoztak, stb. Azzal egyáltalán nem foglalkoztak, hogy az örmény identitásnak a szakrális és gasztronómiai jellegén kívül más, pl. kulturális, történelmi elemei is lehetnek. A temetőt sem úgy ápolták, mint örmény temető, hanem mint a temető, ahol őseik nyugszanak. Saroltának igen komolyan kellett megküzdenie az örmény tudat elterjesztésén. Az általa felkutatott, gyűjtött, rendezett kiállítási anyagokat vándorkiállítás jelleggel elvitte a hazai és erdélyi közösségekhez, amelyeknek családfakutatás témája, az ősi örmény kódexművészet, az örmény népművészet bemutatása, örmény-magyarörmény népzene, a magyarörmény irodalom, az örmény halottkultusz, magyarörmény hírességeink a múltban és jelenben, stb. megismertetése dobentette rá a közösségeket, hogy milyen gazdag kultúránk van, amelyet a mindennapjaink és unokáink számára is meg kell mentenünk. E tudatos rearmenizáló (*Kali Kinga* armenológus fogalom-meghatározása) szervezőmunkájának köszönhetően ismét van ma már minden közösségnek sokak által látogatott búcsúnapja, az örmény közösségek egymást megismerték, eljárnak egymáshoz ünnepeikre, felvállalják az örmény kultúra ápolását, kiállításokat és előadásokat szerveznek az egyházi események mellé. Ha az örmény identitás e kiterjesztése nem jön létre, akkor ma már szinte nincsenek is Erdélyben örmény közösségek. A feladatokat nehezítette,

hogy mindezt a küzdelmet nőként kellett megvívnia. Szerencsére igen sokan kapcsolódtak be e munkába, amelynek eredményeképpen gyorsan szerveződtek a közösségek, a kiállítások, a konferenciák, stb. Az örmény közösségi lét igénye bent volt az emberekben, csak ki kellett szabaddítani.

Van egy másik, szinte megoldhatatlannak látszó probléma a nemzetiségi önkormányzatiságnál. Sokan úgy tekintenek a nemzetiségi önkormányzatra, mint az igazi nagy önkormányzatra, amelynek gazdasági és igazgatásrendészeti funkciói is vannak. Sarolta - a törvény szellemének megfelelően - nem tartotta és ma sem tartja a gazdasági és igazgatásrendészeti jellegű problémák, gondok megoldását a nemzetiségi önkormányzatok feladatának. A törvény szerint a nemzetiségi önkormányzatiság a kulturális autonómia megerősítését szolgálja, amely az örmény identitás megerősítéséhez szükséges. Így pl. hiába keresték meg országos elnökhelyettesként, fővárosi elnökként lakás, állás, fizetés, üzlethelység bérlése, stb. egyéni problémákkal, legfeljebb ügyvédi tanácsot adott a helyzet megoldására, megmagyarázva, hogy nincs joga bármi mást megtenni. Az erdélyi örmények között ilyen probléma nem is volt jellemző, de egészen más a helyzet a most bevándorolt örményeknél, ahol lakást, állást, igazolványokat kell szerezni és gyakran egészségügyi ellátási problémákkal is találkozhatunk. Hogy Alex mit csinált ezekkel a problémákkal, nem tudom. Vélelmezem, hogy e téren komoly nyomás alá került.

Az egyesület megalapításában komoly szerepe volt édesapjának, *dr. Issekutz Jánosnak*, aki halála előtt azt mondta, „látnom, ne küzdj Alexszel, alapítsál egy

kulturális egyesületet és ott nyugodtan dolgozhatsz az erdélyi és itthoni magyar-örmény közösségért, a kultúra megmentéséért.” Sarolta ezután alapította meg az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesületet (EÖGYKE). Az egyesület felvállalta az erdélyi gyökerű magyar-örmények összefogását határon átvélően, kulturális identitása megélésének megszervezését (klub, füzetek, találkozók, könyvek, kiállítások, örmény katolikus hitélet, tárgyi kultúránk megmentése, genealógiai gyökerek kutatása, nemzetiségi képviselőjelöltek választását országos szinten is, stb.) alapszabályban rögzítve. Ettől kezdve a választásokon önállóan indított jelölteket és ahol nyert, ott az ő képviselői képviselték az EÖGYKE kulturális identitás vonalát.

Örménymagyar-magyarörmény kiegyenlítődség

Működésünk komolyan visszahatott a maradék Arménia Népe Kulturális Egyesület jelöltjeiből alakult önkormányzatok működésére is. Soha be nem vallott következmény az lett, hogy ők is kénytelenek voltak átvenni a magyarörmény kulturális irányvonalat. Lényegében nem is tehettek mást, hiszen pl. az V., X., XIX., stb. kerületben is túlnyomó többségben ugyanolyan örmények élnek, mint az I, II, IX. kerületben: magyarörmények, akik már magyarul beszélnek. Teljesen világos, hogy ott sem lehet megtanítani az örmény közösséget örményül, csak el kell játszani egy kettős játékot. A játék neve: „Ki a főnököd?” Ha *Avanesian Alex*, akkor örmény vagy, de ha *dr. Issekutz Sarolta*, akkor te nem vagy örmény, te csak az etnobiznisz miatt valld magadat örménynek.

Természetesen miután a magyarörmény kulturális irányvonal általánossá vált az

országban, osztódás, egyesülés, koalíció, elhalás, új születés, kiválás, függetlenné válás mindkét oldalon előfordult, de a történelmi háború eldőlt. Ma Magyarországon csakis magyarörmény önkormányzatok működnek, még akkor is, ha egyesek ezt tagadják.

Ha ma valaki körbe néz az örmények által kiadott újságok között, akkor csak magyarul megjelenő újságokat talál. (kivéve az Armeniát, amit szinte senki sem olvas örményül) Magyarországon és Erdélyben is. Egyáltalán nem értem miért csinálják ezt a „te nem vagy örmény, mert nem az örmény kultúrát képviseled, te nem tudsz örményül”.

Határozottan kijelentem, hogy az örmény-örmény kultúra, történelem, oktatás, terjesztés területén Sarolta sokkal többet tett le az asztalra, mint a teljes Alex csapat, leszámítva a mai napi örmény kultúrát, napi örmény politikai eseményeket.

E küzdelemnek és győzelemnek van egy igen nagy vesztese, az általunk „örmény-örmény”, vagy „keleti örmény” emberek közössége, a „piacos” örmények. Sajnos őket senki nem fogja össze. Nincs olyan szervezet, amely felkarolja, támogatja őket, lézengenek, elhagyatva érzik magukat. Csapódnak ide-oda, nem is értik teljesen mi történik itt. Pedig igazán hiányoljuk aktív közreműködésüket. Mivel magyarul beszélő közösség vagyunk, nincs megfelelő kapcsolatunk az óhazával. Örményül tudó vezetőink nem-hogy segítenének, letagadnak bennünket, kizárnak bennünket. Mi továbbra is büszkék vagyunk örmény gyökereinkre, erre a sokezer éves kultúránkra. Sajnos nem tudjuk ma sem felderíteni az örmény és magyar kapcsolati szálakat a Kaukázusban (i.e. és i.u.), ehhez ismerni kellene az örmény nyelvet. E kapcsolat felderítése

tekintetében is sokat várnánk az örményül tudó közösségtől. Szintén megoldatlan problémánk, az erdélyi örmény közösség múltjának megismerése abból az időből, amikor még örményül írtak őseink.

Jellemző, hogy Magyarországon az örmény történelem kutatói, tudósai szinte kizárólag magyarok, akik az örmény nyelvet megtanulták (*Schütz* professzor, *Szalmási Pál*, *Krajcsár Piroska*, *Kovács Bálint*, *Zsigmond Benedek*, *Nagy Kornél*, stb.). Nem ismerünk olyan, az utóbbi évtizedekben Magyarországra érkező örmény személyt, aki az örmény kultúrával, történelemmel komolyan foglalkozna. Voltak próbálkozások, azonban számunkra ismeretlen okok miatt ők kiestek a kegyekből. Nagy kár. Természetesen komoly veszteség számunkra az is, hogy nincs örmény ének- és tánckar, bár több próbálkozás volt már, de azok általában elháltak. Nincs ma Budapesten egy olyan üzlet, ahol Örményországból származó könyveket, ajándéktárgyakat, lemezeket, lehetne vásárolni, információkat lehetne kapni örményországi utazás céljából. Nincs állandó kiállítási helyszín, ahol az örményországi művészet – antik, régi és újkori – látható lenne.

Mindig foglalkoztatott, hogy a hazai örmény közösségnek miért nincs igazi otthona? Hogy ez sohasem sikerült, abban igen erősen benne van Avanesián Alexnek azon elvárása, hogy ő nemcsak vezetője, hanem tulajdonosa is legyen egy ilyen központnak. Senkit nem engedett abba a helyzetbe, hogy ilyen központot kialakítson az ő tulajdonlása nélkül. Emlékszem, az Orlay utcai templom szomszédságában, a telekhatáros Bartók Béla utca 15. szám alatt talált egy ingatlant, amely igen jó lett volna az országos, főváros székhelyül, egyúttal kulturális központnak is.

Erről megállapodás is született az országos képviselők között. Központi fekvés, jó megközelíthetőség, nagy telek (saját parkolási lehetőség) több mint 450 nm-es építmény (tovább is bővíthető), amelyben irodák és kulturális, oktatási, kiállítási funkciók is teljesíthetők lettek volna. Azt mondhatnám ideális, mert az Orlay u-i örmény katolikus templommal olyan együtttest alkothatt volna, amelyről mindenki csak álmodott. Sarolta ügyvédként hosszú, nehéz munkával jogilag megteremtette a lehetőséget a megvalósításhoz (telekkönyvi rendezés, több tulajdonossal megállapodás, stb.), amely a szerződés aláírása előtt hirtelen Sarolta leváltásával (alelnök, az Állami Vagyonátadási Bizottság örmény kurátor) meghíusult, legalább is az örmény közösség számára. Tudomásom szerint Avanesian saját érdekltségét jövedelmezőbbnek találta, valamilyen más, igen zavaros, ma már kideríthetetlen konstrukcióban szerezte meg a tulajdonosi jogokat (?) és az ingatlan azonnali birtoklását. Az utóbb derült ki, hogy közben elindították az Orlay u-i templom lebontásának engedélyezését és a két telek egyesítését valami nemzetközi örmény központ kialakítása céljából. Szerencsére Sarolta ebben is közbe tudott lépni.

Az ügylet meghíusult az OÖÖ és a FÖÖ elhelyezése számára, helyette a működés szempontjából teljesen „használatlan” Boráros téri irodaház 3. emeleti irodáját jelölte meg Avanesian az OÖÖ elhelyezésére (egyik érdekltsége kapcsán), amelyet a 13 nemzetiség közül a legmagasabb vételárért (!) vásároltatott meg a Magyar Állammal, majd azt az OÖÖ tartós használatba kapta. Vagy két év múltán több millió Ft-os rezsihátralékot hagyva, új ingatlanként a II. ker. Palatinus u. 4. alatti villa földszinti lakását és garázs részét

kapta meg az OÖÖ először használatba, majd tulajdonként. Az országos székhely és Hivatala 2014 óta zárva van, oda nem lehet bejutni!! A Budapest Főváros Kormányhivatalához küldött sok tucat panasz ellenére senki sem foglalkozik a problémával. Sajnos valamennyi felsorolt székhely-ügy főszereplője Avanesian Alex.

A Bartók Béla út 15. sz. alatti ingatlan a hazai örmény közösség egészének érdekeit szolgálhatta volna, mely lehetőségtől a kapzsiság fosztotta meg a közösséget. Sarolta pedig sohasem jutott olyan helyzetbe, hogy az országos örmény központ helyzetét megoldhatta volna.

...hmmm. Úgyes...

Identitás-genocídium

Az élet percről percre változik, arra sarkalt, hogy a visszaemlékezésemet kiegészítsem két igen kellemetlen, eddig elhallgatott témával.

Az Országos Örmény Önkormányzat 2017. május 23-án hozott egy 27/2017 sz. határozatot -amelyet még a mai napon sem lehet olvasni az OÖÖ honlapján, így a határozatra csak a Diaszpóra 21 újság 2017. júniusi 2. számában megjelent „Tiltakozás a közösségrombolás ellen – álörmények a nemzetiség eltörlésével fenyegetőznek” című cikk alapján lehet reagálni.

Az egyik téma az „örmény identitás-genocídium” szóhasználat, a másikat úgy foglalhatnám össze, tudja-e valaki, hogy ki is most dr. Tóth Rózsa?

A Lázár Jánosnak írott levélben használta először a magyarörmény vezetés azt a kifejezést, hogy „örmény identitás-genocídium” zajlik a keleti örmények részéről a történelmi magyarörmények ellen. Erre reagáltak Alexék a nevezett határozatban, majd a parlamenti szószólói levélbe és most a Diaszpóra újságban.

Reakciójukból arra következtettek, hogy vagy nem értik, vagy egyszerűen félremagyarázzák annak értelmét. A genocídium szó eredetileg „szervezett népirást” „egy nép teljes megsemmisítését”, azaz szervezeten, nagy tömegű gyilkosságot, megsemmisítést jelent. Az „örmény identitás” szó jelentése „örmény azonosságtudat”, „örmény önanonosság”. Az örmény önanonosságnak nagyon sok eleme van. Ilyenek pl. büszkeségtudat a történelmi múltra, büszkeség az ősök hősiességére, tisztességére, a kulturális és hitéleti hagyományok továbbvitele, stb. Vizsgáljuk meg ezek után Avanesian Alexék cselekedeteit. Céljuk, hogy egy egész közösség, 10-15 ezer ember örmény azonosságtudatát szisztematikusan kiöljék, megsemmisítsék. Nem egy vagy két emberről, hanem egy elég nagyszámú közösségről beszélhetünk. A szándék pedig az, hogy a Magyarországon őshonos, - több mint 100 éve itt élő – jelentős létszámú örmény nemzetiség jogán szerzett előnyöket, juttatásokat egy kis csoport számára, kizárólagosan maguknak megszerezzék. A szándék többféleképpen is minősíthető, szerintem talán az aljas szó illik rá a legjobban. Ráadásul a csoport szó azért is használható, mert az Országos Örmény Önkormányzat 8 tagú „örmény-örmény” frakciójáról van szó. Az eszközkészletük igen széles és hasonlóság fedezhető fel a törökök által használtakhoz (a tényleges gyilkosságok kivételével).

Ezek az eszközök: gazdasági és vagyoni megsemmisítés, vallási identitás megszüntetése, kultúra megsemmisítése, kiüzetetés, kiátkozás, ha nem állsz a mi zászlónk alá”, stb. Vegyük sorra a párhuzamokat.

A gazdasági megsemmisítés pl. azt jelenti, hogy az államtól kapott pénzek

95%-át magukhoz ragadták. Lásd például a 2017 évi pályázati pénzek elosztása.

A vagyoni megsemmisítés pl. ott érhető tetten, hogy egyszerűen elfoglalták az Orlay utcai templomot 1998-ban. Örökké él bennem az a kép, amikor az Orlay utcában az udvaron áll a magyarörmény tömeg és néz felfelé a plébánia bejáratí szint felé, ahol mikro-busszal odaszállított sötét emberek (akik szerintem azt sem tudták, hová hozták őket és miért) állnak és Avanesián Alex irányításával védik a lépcsőfeljárót a magyarörményektől, hogy belépjenek a saját plébániájukra és a múzeumukba. Ilyen képet, ekkora aljasságot egy életre nem felejt el az ember.

Folytonosan olyan helyzetet teremtenek és kommunikálnak minden médiában, amelynek hallatán minden tisztességes, örmény identitástudatú ember meghátrál és azt gondolja, inkább nem, én ezek közé nem kívánok keveredni, rólam senki ne mondja, hogy biznisz-örmény vagyok. Inkább letagadom örmény gyökereimet is, gyermekemnek nem adom tovább identitás-tudatomat. Így érték el, hogy az indulásnál a biztató kezdetek után (az első választásoknál örmények kapták a legtöbb szavazatot a kis nemzetiségek közül, sőt megelőztek nagy kisebbségeket is lakossági szimpátiában – 6. helyen állt az örménység) ma alig merik vállalni örmény azonosságukat az emberek, mert a magyarörmény szó szitokszóvá változott.

A legdurvább cselekedetük az, hogy az egész örmény közösséget a rendőrségen feljelentették, hogy álörmény és csak pénzért regisztráltak. Ezek után immár harmadik éve folyik a magyarörmények egyenkénti behívása a nem éppen jó és szép múlttal rendelkező Gyorskocsi utcai épületbe, kihallgatásra. Az idősebbeknél

pedig becsenget a rendőrség. Ezek után ki vállalja örmény múltját?

A törökök felajánlották az örményeknek, ha áttérnek az ő vallásukra, akkor életben maradhatnak, ha nem, irány a sivatag. Ennek példájára, kidolgozták azt az egyszerűen nevetséges elméletet, hogy ha elismered Avanesián Alexéket főnöknek, akkor nem érdekes, hogy beszéled-e az örmény nyelvet, milyen kultúrát ápolsz, akkor örmény vagy. Ha nem ismered el Avanesián Alexék főhatóságát, akkor énekelhetsz, szavalhatsz örményül, akkor sem vagy örmény. A dolog pikantériája, hogy Avanesián Alexék alapítottak egy örmény egyházat is, amelynek főnöke Avanesián Alex. Így talán ironikusan mondhatnám azt is, ha elismered Avanesián Alexék „pápaságát” és „áttérsz az ő vallásukra”, akkor örmény vagy, ha nem, akkor irány a sivatag.

A kiüzetetés, kitorlés a fejekből, a tudatból abban is megtestesül, hogy a magyarörményeket teljesen kihagyják minden beszámolójukból, mintha nem is léteznének és semmit sem csinálnának, illetve ha csinálnak valamit, az szerintük nem része az örmény kultúrának. Ezzel megváltoztatják az utókor számára a történelmi, kultúrtörténeti képet, kiradírozzák a magyarörményeket. Nem engedik megjelenésüket az örmény nemzeti-ségi TV műsorokban. Sorolhatnám még sokáig a cselekedeteiket, de egyet mindenképpen kiemelnék. Lecserélték a hazai örmény nemzetiség kultúráját, megváltoztatták a nemzetiség kulturális identitását. Sarolta elmélete és kultúrpolitikája szerint (mint az előzőekben már írtam róla) Magyarországon az örmény nemzetiség kultúrája a magyarörmény személyek kultúrája. Szerintük Magyarországon az örmény nemzetiség kultúrája

kizárólag az örmény kultúra. Jól példázza a most kezdődő Nemzetközi Örmény Diaszpóra Fesztivál programja. Tisztázni szeretném, hogy szerintem mindenki örül annak, hogyha Magyarországon bemutatásra kerül az örmény kultúra, de az nem rendelkezhet kizárólagossággal, mert az nem azonos a Magyarországon élő, számosságát tekintve több mint 95-97 %-ban már magyarul beszélő örmény nemzetiség kultúrájával.

Az Országos Örmény Önkormányzat magyarörmény frakciójának lefejezése.

A törökök is azzal kezdték a genocídiomot, hogy az örmény vezető értelmiséget Isztambulban kivégezték. Egyszerre több mint 700 értelmiségi vezetőt gyilkoltak le egyetlen nap. Avanesián Alexék lefejezési akciótervük az volt, hogy olyan feltételeket kell támasztani, amelyeket az ellenzékben lévő magyarörmény frakció biztosan nem tud teljesíteni. Először is módosították a működési szabályzatot, hogy **rendkívüli testületi ülést 24 óra alatt** is össze lehet hívni. Pl. akár 2 órával az ülés előtt elküldhetnek egy E-mailt, hogy két óra múlva Debrecenben testületi ülés lesz. A rendkívüli ülésen mást nem lehet tárgyalni, csak amit az elnök elhatározott. Ezt követően elhatározták, hogy ezután minden ülés rendkívüli lesz, minden indoklás nélkül, tehát minden ülésre érvényes a 24 órán belüli kiértesítési szabály, és ezáltal elérték, hogy az ellenzék nem indítványozhatott semmit, nem tudott a közgyűléseken megjelenni. Hoztak egy olyan belső határozatot, amely szerint csak kihelyezett, távoli városokban tartandó ülés lesz és nem a budapesti székházban, mivel az ellenzéki képviselők szinte mindegyike budapesti. Következő elem

az volt, hogy testületi ülést csak munkanapokon és fő munkaidőben tartanak, mert szombaton egy rendes ember nem dolgozik??

....hmmm..ügyes.....

Bevetették azt az eszközt is, hogyha az ellenzék többségben volt, akkor az elnök egyszerűen bezárta a közgyűlést.

Amikor az ellenzék beadott kérelmet az elnöknek, hogy az általa javasolt napirendi pontokban tűzzön ki egy elfogadható időpontban testületi ülést, megjelölve mely időpont lenne jó, akkor az elnök ezt figyelmen kívül hagyta, majd egy elfogadhatatlan időpontra kitűzte az ülést, a meghívót éjfélkor adták fel interneten, másnap délelőtt 10 órára Debrecenbe. Megjegyzem, hogy az OÖÖ minden ilyen eljárása ellen tiltakozott a magyarörmény frakció a Fővárosi Kormányhivatalnál, de eredménytelenül. Így jutottak el oda, hogy a magyarörmény frakció *nem tudott* részt venni egy éven keresztül az üléseken, ezáltal a törvény szerint mandátumuk megszűnt. Amint a mandátum megszűnt, a Kormányhivatal azonnal észlelte, hogy törvénysértések történtek, erről azonnal értesítette az OÖÖ vezetést!!! Az EÖGY frakció elnökét pedig arról tájékoztatta, hogy az országos törvénysértő tevékenységével kapcsolatosan adjanak be bírósági jogorvoslati kérelmet, megjelölve mely bíróságra kell beadni, amely természetesen félrevezető információ volt. Úgyhogy hiába adták be jogorvoslati kérelmüket a Kormányhivatal által megjelölt bíróságnak, közel öt hónap múlva tudták meg, hogy nem oda kellett volna a kérelmüket előterjeszteni. Bennem az a kép alakult ki, hogy Avanesián Alexék keze mindenhova elér és minden gazságot el tud intézni. Sajnálatos az egészben

az, hogy a törvényes működésért felelős Fővárosi Kormányhivatal „elnézte” a törvénytelen közgyűlés-kitűzési gyakorlatot, majd amikor a lefejezési akció sikeresen lezárult, megtartotta „öszödi beszédét”, elismerve a törvénytelenéseket. Persze semmilyen szankciót nem alkalmazott a törvénytisértő gyakorlatot elkövetők ellen. A lényeg, hogy az OÖÖ magyarörmény frakció 7 tagjának mandátuma egyelőre a levegőben lóg, így az OÖÖ magyarörmény vezetése lefejezett.

Hangsúlyozni szeretném, hogy Avanesián Alexék több mint 20 éve szisztematikusan hajtják végre az „örmény identitás-genocídiumot”, ezzel eddig elérték, hogy a potenciálisan 10-15000-re becsült örmény közösség szinte megszűnt és ha ez így folytatódik, pár ciklus során a magyarörmény közösség elfogy és számszerűségében többségbe kerülnek a hazánkba néhány évtized alatt bevándorolt örmény-örmények. Sajnálatosan észlelem, hogy mivel úgy érzik Avanesiánék, hogy Magyarországon immár befejezték munkájukat, áttették tevékenységük színterét Erdélybe, a hármas vezető-csapat bevonult Gyergyószentmiklósrá és ott is akcióba léptek. De ez egy más téma, amelyből valójában nem hagyható ki *dr. Puskás Attila* sem.

A hivatkozott Diaszpóra cikk arról beszél, hogy a magyarörmények megsértik az örmény népirtás emlékét. Mindig is megdöbbenve emlékeztem az Örmény Genocídiumra és az akkor elkövetett emberiség elleni bűnökre, de az én magánvéleményem az, hogy Avanesián Alexék cselekedeteit és annak következményeit tekintve – bár nem azonosak a 1915-ös eseményekkel – én ma odahelyezem őket a törökök mellé. Amikor megállók egy-egy Genocídium emlékére állított

kereszteskő előtt és fejet hajtok, akkor nemcsak a sok millió fizikailag is megsemmisített örményre gondolok, hanem arra a 10-15 ezer örmény gyökerekkel rendelkező magyarörményre is, akikből lassan kiölték-kiölik az örmény identitástudatot és arra is gondolok, hogy a jövőben alig fognak születni olyanok, akik vállalják örménységüket. Az is eszembe jut, hogy - mint ma már köztudott -, a Genocídiumot nem hajthatták volna végre a törökök a nagyhatalmak hallgatólagos hozzájárulása nélkül, a magyarörmény „identitásgenocídium” sem történhetett volna meg a felelős állami szervek hallgatólagos támogatása nélkül. Holott éppen az emberi jogok – nemzetiségi jogok – védelme Magyarország Alaptörvényében is helyet kapott. A „nem avatkozunk be a nemzetiség belső problémáiba” szemlélet ugyanis sok esetben átfordult már büntető kategóriába is, és az egészen más!

Ki is dr. Tóth Rózsa?

Ismeretes az örmények között az a *gróf Teleki Sándor* mondás, miszerint a 48-49-es forradalomban és szabadságharcban az örmény volt az egyetlen nemzetiség, amelynek soraiból nem került ki áruló.

E mondás a mai időkre már nem igaz. A magyarörménység több mint 20 éves sziszifuszi küzdelmében volt egyetlen pillanat, amikor úgy látszott sikerül az ellenfelét két-vállra fektetni. 2015-ben néhány, korábban „arméniás” képviselőnek eleget lett a korábbi gyakorlatból és úgy döntött, változást akar és felkérték az EÖGYKE képviselőcsapatot, hogy együtt változtassák meg ezt a korrupt rendszert. A lehetőségekhez mérten (elnököt és elnökhelyettest leváltani nem lehet) olyan országos működési módot dolgoztak ki, amely végre a fejről a talpára állított volna

mindent, és méltán sikertörténet lett volna a nemzetiségek között. Néhány elem a javasolandó tanácsnoki rendszerből: az elnöki hatalom korlátozása, a tényleges irodaműködés beindítása, a pénzosztási rendszer radikális megváltoztatása: saját pályázatás szakértői zsűri-rendszer alapján, belső elszámoltatás, az összes önkormányzat összefogása és munkájának koordinálása és támogatása, stb. Ismeretlen okok miatt utóbb, „minden nyomás nélkül” ketten megváltoztatták szándékukat, lemondva (?) mandátumukról átadták a helyüket Avanesián-elkötelezett képviselőknek. Egy többlete maradt még így is az EÖGY csapatnak, tehát a terv megvalósítható lett volna, csak várni kellett arra, hogy legyen egy olyan közgyűlés, ahol az új SZMSZ javaslat beterjesztésre és szavazásra kerülhetett volna (az elnökség ugyanis törvénytelenül csak rendkívüli közgyűlési rendszert vezetett be). Ekkor szintén „váratlanul és minden külső nyomás nélkül, saját belső meggyőződése és megvilágosodása alapján” (?) a csapatot és a kitéűzött célokat dr. Tóth Rózsa,

szegedi képviselő – az EÖGYKE országos jelöltje – cserbe hagyta és átállt. Átállásával lehetetlenné tette a rendszer megreformálását, megjavítását, törvényes mederbe terelését. Az átállását tetőzte olyan cselekedettel is, hogy megszavazott egy olyan határozatot is, amely a magyarörmény közösséget kizárja az örménységből, valamint kijelenti, hogy a magyarörmény kultúra nem része az örmény kultúrának. Felteszem a kérdést ezek után dr. Tóth Rózsának, hogy ő most kicsoda? Eddig úgy tudtam, hogy ő is magyarörmény. Vagy mégsem? Akkor biznisz-örmény. Szerintem egyszerűen egy áruló, méghozzá a legnagyobbak közül való, aki a történelmi magyarörménység legnagyobb lehetőségét hiúsította meg. Azt is simán megszavazta, hogy az OÖÖ pénzügyi beszámolóit minden valós elszámolás nélkül el kell fogadni. Elfogadó szavazatával ellehetetlenítette az Avanesián Klán több éves, többszáz milliós sötét működésének felderítését. Méltán helyezem az örmény közösség legkárosabbjai közé.

...hmmm. Ügyes...

(Folytatjuk)

Sarkányt legeltető szűz. (Gyulai Líviusz grafikája)